

τῶν γνωρίμων των. Λεπτά τινα, ἡμίσεια ὦρα μάλιστα, διήλθον τοιούτοτρόπως, ὁ δὲ Λαβρέτσκις ἵστατο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πιέζων ἐντὸς τῆς χειρὸς του τὴν ὀλεθρίαν ἐπιστολὴν καὶ παρατηρῶν ἀπλανῶς χαμὰ. Τῷ ἐφαινετο ὅτι ἐβλεπε, διὰ μέσου ζοφερᾶς δίνης, περιστρεφόμενα ὠρὰ πρόσωπα, ἡσθάνετο ἑαυτὸν λιποθυμοῦντα, τὸ ἔδαφος ἐφρευγεν ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὠλισθαίνειν ἐντὸς ἀβύσσου.

Ὁ θόρυβος μεταξίνης ἐσθῆτος τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς νάρκης αὐτοῦ. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, φοροῦσα τὸν πλόν της καὶ τὸ λαχούριόν της ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπανήρχετο ταχέως ἀπὸ τοῦ περιπάτου. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσκήρτησε καὶ ἔφυγε, διότι ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἱκανὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ νὰ τὴν σπαράξῃ, νὰ τὴν φονεύσῃ λυσσώδως, νὰ τὴν πνίξῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐκπληκτος ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν εἰς τινα ἀμαξάν καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πάσης μέχρι τῆς πρωίας περιεπλανήθη, ἱστάμενος ἀκαταπαύστως καὶ δάκνων τὰς χεῖράς του. Ὅτε μὲν ὠμοιάζε πρὸς παράφρονά, ὅτε δὲ κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰφνιδίου εὐθυμίας. Πρὸς τὴν πρωίαν, αἰσθανθεὶς ψυχρός, εἰσῆλθεν εἰς ἐλεεινὸν τι ξενοδοχεῖον τοῦ προαστείου, ἐζήτησε δωμάτιον καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου. Νευρικὸν χάσμημα τὸν κατέλαβε, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὀρθιος, μὴ αἰσθανόμενος ὅμως κάματον, καίτοι τοῦ σώματός του ὄντος καταπεπονημένου. Ἐκάθητο, ἐθεώρει ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἐνόει, δὲν ἐνόει τί τῷ συνέβη, διατί εὐρίσκετο μόνος, μὲ νεναρκωμένα μέλη, μὲ πικρὸν τὸ στόμα, μὲ πεπιεσμένον τὸ στήθος, ἐντὸς κενοῦ καὶ ἀγνώστου δωματίου. Δὲν ἐνόει διατί ἡ Βάριγκά του παρεδόθη εἰς τὸν οὐτιδανὸν ἐκεῖνον, καὶ πῶς ἐδυνήθη, ἔνοχος οὖσα, νὰ προσποιεῖται τὴν γαλήνην ἐκείνην, νὰ τῷ παρέχῃ τὰς αὐτὰς θωπείας, νὰ τῷ ἀποδεικνύῃ τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην!

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ, ἐψιθύριζον τὰ ἀπεξηραμένα χεῖλη του. Τίς εἰξέυρει ἂν ᾔδη εἰς Πετρούπολιν; . . .

Καὶ διεκόπτετο καὶ ἤρχιζε νὰ χασμαίνεται αὖθις φρικτῶν, τείνων τὰ μέλη του. Εὐθυμοὶ καὶ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις τὸν ἐβασάνιζον ὁμοίως. Ἀνεμιμνήσκετο αἰφνης ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκείνῃ ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκμβάλου, παρουσία τοῦ Ἑρνέστου καὶ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔφαλε: *Γέρων σύζυγος, γέρων ἄγγριος*. Ἀνεμιμνήσκετο τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της, τῆς παραδόξου ζωρότητος τῶν ὀφθαλμῶν της, τῆς ἐρυθρότητος τῶν παρειῶν της, καὶ ἡγείρετο τῆς ἔδρας αὐτοῦ, θέλων νὰ δράμῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ.

— Κακῶς ἐκάματε νὰ μ' ἐμπαίξετε! Ὁ πρόππαπός μου ἦτο ἀνηλεὲς πρὸς τοὺς χωρικούς του καὶ ὁ ἀπππος μου γνήσιος χωρικός.

Μεθ' ὃ θὰ ἐφόνευεν ἀμφοτέρους. Εἶτα ἐνόμιζεν ὅτι πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ ἦσαν ὄνειρα, παραλογισμοί, ὅτι ἂν μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἐθεώρει πέραξ αὐτοῦ ὅλα ταῦτα ἦθελον ἐξαφανισθῇ. Ἀλλὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ πλειοτέρας θλίψεως. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς συμφορᾶς του, ὁ Λαβρέτσκις, μετὰ τινὰς μῆνας ἡλπιζε νὰ γείνῃ πατήρ. Τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του, ἐδηλητηριάστη. Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, μετέβη εἰς τι ξενοδοχεῖον καὶ ἔπεμψε τῇ Βαρβάρα Παυλόβνα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἑρνέστου μετὰ τὴν ἐπομένῃ ἐπιστολὴν του.

Ἡ ἔγκλειστος ἐπιστολὴ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Ὡς πρὸς τοῦτο σᾶς δηλοῦ ὅτι δὲν ἀνεγνώρισα τὴν συνήθη προσοχὴν σας. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀφήσῃτε νὰ παραπίπτουν τόσον σπουδαῖαι ἐπιστολαί; (Τὴν φράσιν ταύτην ὁ δούμοιρος Λαβρέτσκις ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐσκέπτετο καὶ παρεσκεύασε.) Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σᾶς ἐπαινῶ, ἐλπίζω δὲ ὅτι οὕτω μείζ: τὸ ἐπιθυμεῖτε. Σᾶς ὀρίζω 15,000 φράγκα εἰσόδημα· ἀδυνατῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω πλείοντα. Πέμψατε τὴν διεύθυνσίν σας εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν κτημάτων μου. Πράξατε, ὅτι θέλετε. Βιώσατε ὅπου θέλετε. Ἐστὲ εὐτυχῆς. Ἀνωφελές ν' ἀποκριθῇτε.

Καίτοι γράφων πρὸς τὴν σύζυγόν του νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, μ' ὅλον τοῦτο ὁ Λαβρέτσκις ἐναγωνίως ἀνέμενεν ἀπάντησιν ἐξηγοῦσαν τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συμβάν. Ἡ Βαρβάρα τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ ἀπέστειλε μακρὰν ἐπιστολὴν, γαλλιστὶ γεγραμμένην, ἐπιφέρασεν αὐτῷ τὸ ἔσχατον κτύπημα, διότι αἱ ἀπομεινάσαι ἀμφιβολίαι ἐξέλιπον καὶ ἡσχύνθη διότι εἶχεν ἀκόμη τοιαύτας. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα δὲν ἐδικαιολογεῖ ἑαυτήν, ἀλλὰ μόνον ἐπεσθῆμι νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἰκέτευσεν νὰ μὴ τὴν καταδικάσῃ δι' ἀμετακλήτου τρόπου. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ψυχρὰ καὶ ἐκτεταμένη, καίτοι ἐνιαχοῦ παρετηροῦντο ἔχνη δακρύων. Ὁ Λαβρέτσκις ἐμειδίασε πικρῶς, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς Παρισίους. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Ρωσίαν, κατηνύθη εἰς Ἱταλίαν. Καὶ αὐτὸς οὗτος ἡγνός: διατί ἐξελέξατο ταύτην καὶ ὄχι ἄλλο μέρος, ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερε τὸ μέρος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του. Ἐπεμψε διαταγὰς πρὸς τὸν ἐπιστάτην του διὰ τὴν ἐπιχορήγησιν τῆς συζύγου του, ἐντελλόμενος ἅμα αὐτῷ ν' ἀναλάβῃ πᾶντα παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Κορομπὺν τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν ὑποθέσεων του, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῷ δοθῶσι λογαριασμοὶ καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Ἐφ' ἂν τὰς τὴν ταράχην καὶ τὴν προσβληθεῖσαν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀποπεμπόμενου στρατηγοῦ καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συμφορὰν ἡσθάνετο μοχθηρὰν τινα χαράν. Ἐγραψεν ὡσαύτως πρὸς τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν, παρακαλῶν ταύτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λαβρίκη καὶ τῇ ἀπέστειλιν ἐπιτροπικόν, ἀλλ' ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα δὲν ἐπανῆλθεν ἐκ Λαβρίκη καὶ ἐδημοσίευσεν ἡ ἰδία εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι τὸ ἐπιτροπικόν ἦτο ἄκυρον καὶ ἀνωφελές.

Ἀποσυρθεὶς εἰς πολίχνην τινὰ τῆς Ἱταλίας, ὁ Λαβρέτσκις παρηκολούθει ἐν τούτοις τὰ κινήματα τῆς συζύγου του. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἔμαθεν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειάν της ἀνεχώρησεν ἐκ

Παρισίων μεταβᾶσα εἰς Βάδεν. Εἶτα ἔμαθεν ὅτι ἦτο πατήρ κόρης, μετὰ δύο δὲ μῆνας ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐζήτησε τὴν πρώτην τριμηνίαν τῆς ἐπιχορηγήσεως αὐτῆς. Δυσάρεστοι λίαν διαδόσεις ἤρξαντο νὰ λέγωνται καὶ τέλος ἀπασαί αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τραγικοκωμικὴν τινα ἱστορίαν, καθ' ἣν ἡ σύζυγός του διεδραμάτιζεν οὐχὶ ἐντιμὸν πρόσωπον. Τετέλεσται ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα κατέστη διάσημος.

Ὁ Λαβρέτσκις ἔπαυσε ν' ἀσχολῆται περὶ ταύτης, ἀλλ' ὑπέφερε λίαν. Ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἐπιθυμίας ἵνα τὴν ἐπανίδῃ, νὰ συγχωρήσῃ αὐτῇ πάντα καὶ ν' ἀκούσῃ ἀκόμη τῆς θωπευτικῆς φωνῆς της καὶ αἰσθανθῇ τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Ἐν τούτοις δὲν ἐγεννήθη ἵνα πάσχη, ὑπερίσχυσε δὲ ἡ εὐρύστος φύσις του. Πολλὰ πράγματα τότε ἐνόησε καὶ ἡ πλήξασα αὐτὸν συμφορὰ δὲν τῷ ἐφαινετο πλέον ἀπρόοπτος· ἐνόησε τὴν σύζυγόν του. Τότε μόνον γνωρίζει τις ἐκείνους μεθ' ὧν βιοῖ συνελθῶς, ὅταν ἀπομακρύνῃται αὐτῶν. Ἡρξάτο νὰ μελετᾷ αὐθις, ἂν καὶ οὐχὶ μεθ' ὅσης ἄλλοτε ζέσεως, καὶ ἐγένετο ἀδιάφορος πρὸς πάντα. Τέσσαρα ἔτη παρήλθον οὕτω, τότε δὲ ἡσθάνθη δυνάμεις ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπανίδῃ τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν ἐσταμάτησεν οὔτε εἰς Πετρούπολιν, οὔτε εἰς Μόσχαν, ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν πόλιν Ο . . ., ἔνθα ἐγκατελείψαμεν αὐτὸν καὶ ὅπου παρακαλοῦμεν τὸν εὐμενῆ ἡμῶν ἀναγνώστην νὰ ἐπανεέλθῃ νῦν μεθ' ἡμῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καὶ ὅμως ἦτο μόνος· ὅλοι, ὅλοι τὸν ἐγκατέλειψαν· ἡσθάνετο ἑαυτὸν δυστυχῆ, ἀπελπι, ἀνευ ἀγάπης, ἡδὴ, ὅτε, εἴπερ ποτέ, εἶχεν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ἦτο δυστυχὴς ὁδοιπόρος πλανηθεὶς εἰς τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς, ἀκούων μακρόθεν τὸν ἦχον προσφιλοῦς φωνῆς, ἀλλὰ, φεῦ! μὴ δυνάμενος νὰ φθάσῃ πρὸς αὐτήν!

Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ὀλιβιέρου ἐπῆρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐβάδιζε βραδέως μὲν, ἀλλ' εὐσταθῶς.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον!

Ὁ δυστυχὴς! ἦτο νῆστις πρὸ δύο ἡμερῶν! . . . αἱ προμήθειαι τοῦ εἶχον ἡδὴ ἐξαντληθῇ! . . .

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως.

Ὁ Καπελοῦζος εἰσῆλθεν εἰς Τουραίνην. Ὁδὸς τις διηνοίγετο ἐνώπιόν του, στενὴ, σκοτεινὴ, δυσώδης.

Εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον οἰκίας.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο καπηλεῖον.

Ἀνθρώπος τις ἵστατο εἰς τὴν θύραν.

— Τί θέλεις; ἠρώτησε τραχέως τὸν Καπελούζον.

— Ὀλίγον ψωμί καὶ κρασί... καὶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐ! καὶ χρήματα;... ἔχεις;

Ὁ Καπελούζος ἔδειξεν αὐτῷ ὀλίγα νομίσματα, ἅτινα εἶχον ἀπομείνει αὐτῷ.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ καπηλείου, ἔμβρα μέσα... Δὲν θὰ πληρώσῃς πολλὰ... Εἰς τὸ καπηλεῖο τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου εἶνε ὅλα εὐθηνά... μόνον πίστωσιν ποῦ δὲν κάνει...

Καὶ εἰσαγαγὼν τὸν Καπελούζον εἰς τὸ καπηλεῖον, παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸν Αὐδουῖνον, ὅστις τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως.

Μετὰ τὸ λιτόν του δεῖπνον, ὁ Καπελούζος πάραυτα κατεκλίθη.

— Αὐρίον, αὐρίον, ἐψιθύρισε, θὰ ὑπάγω εἰς Λανζαί... ἂν ἦμαι καλά... διότι πραγματικῶς αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν Ὀλιβιέρον... πρέπει!...

Καὶ ἀπεκοιμήθη, πάντοτε κατὰ νοῦν ἔχων τὰ δύο προσφιλῆ του ὄντα.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα, διαχύνων ἐπὶ τῆς γῆς τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ἡ φύσις ὅλη ἐμειδία, τὰ δὲ μυρίπνοα τῶν λειμώνων ἄνθη διέχεον ἀπανταχοῦ τῆς φύσεως τὰ ἀρώματα αὐτῶν, ἀποτινάσσοντα τὴν δρῶσον τῆς νυκτός, καταβαρύνουσιν τὰ τρυφερὰ αὐτῶν φύλλα.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνέμενε κάτωθεν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ νέα ἐπρόβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ζολάνδη!... εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Περίμενε, τώρα ἔρχομαι.

Μετὰ τινα λεπτὰ οἱ δύο ἔρασταί, κρατούμενοι διὰ τῆς χειρός, διήρχοντο βραδέως τὰς μυροβόλους δειροστοιχίας τοῦ κήπου, ἡ μὲν Ζολάνδη, σκεπτική, συλλέγουσα ἄνθη, ὁ δὲ Ὀλιβιέρος μειδιῶν καὶ ὑπερήφανος, ὥς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος ὅτι ἀγαπᾶται.

— Ἡξεύρεις, Ζολάνδη, τί θὰ κάμωμεν ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους; ἔλεγεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Δὲν ὠμίλουν πλέον περὶ παρελθόντος.

Ἐνώπιον αὐτῶν διηνοίγετο ἤδη τὸ μέλλον πλήρες ἔρωτος καὶ χρυσῶν ἐλπίδων.

— Εἰπέ μου, Ὀλιβιέρε, εἰπέ μου τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτα αὐτὸν ἡ Ζολάνδη.

— Θὰ ζητήσωμεν νὰ εὕρωμεν τὸν πατέρα σου.

— Φεῦ! εἶπεν ἡ νέα περιλύπως, πτωχὲ πατέρα!... πόσον θὰ ὑπέφερες ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας!...

— Ἀλλὰ πόσον θὰ χαρῇ ὅταν σ' ἐπαινῇ!... Θὰ τῷ εἴπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι θὰ ἐνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου... Εἶνε στρατιώτης, μοὶ εἶπες; καὶ ἐγὼ ἐπίσης... Ἐχω ὀλίγα χρήματα καὶ θὰ συστήσωμεν ἐταιρίαν ὅπως πολεμήσωμεν κατὰ τῶν Ἀγγλων. Εἶνε τόσῳ ὠραῖον ἐπαγγελμα. Εἰς ἀρχαῖος

φίλος μου, τὸν ὁποῖον θ' ἀνέυρω εἰς Παρισίους καὶ ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ, θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τοῦτο. Θὰ γίνω, μὲ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διάσημος ἀρχηγός. Καὶ θὰ ὑπερφηανεύσαι, Ζολάνδη μου, δι' ἐμέ!...

— Ἀλλὰ, εἶπεν αἰφνης ἡ νέα μετ' ἀποστροφῆς, αὐτὴ ἡ Ἰσαβέλλα, αὐτὴ ἡ τόσῳ κακῇ βασιλίσσα, ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἰτία τῶν δυστυχῶν μας, δὲν δύναται;...

— ὦ! ἔσο ἡσυχος, Ζολάνδη, θὰ τὴν ἐκδικηθῶμεν... Ἀλλως τε αὕτη ἐξωρίσθη ἀπὸ τοῦ Παρισίου καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡμεῖς θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Τουραίνην. Ἐπειτα, ἡ Γαλλία εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ θὰ σὲ κρύψω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μας.

— Πόσον εἶσαι καλός! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε!... πόσον σὲ ἀγαπῶ!... πόσῃ εὐγνωμοσύνῃ ὀφείλω εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς φίλους σου, οἵτινες μ' ἔσωσαν... Ἀ! ναὶ! φοβοῦμαι! πολὺ φοβοῦμαι, βλέπουσα ἐμαυτὴν τοσοῦτον εὐτυχῇ μετὰ τοσαύτας δοκιμασίας καὶ συμφορὰς.

— Φοβεῖσαι, Ζολάνδη;... καὶ διατί; Ὑψιστε Θεέ!... Δὲν εἴμεθα ἐδῶ, πλησίον σου, ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι, ὅπως σὲ ὑπερασπίσωμεν, ἔστω καὶ μὲ προφανῇ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας;

Ἡ Ζολάνδη ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον.

Ἀλλ' αἰφνης ἐλαφρὸς στεναγμός ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἡμικλειστοὺς καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπ' ὠχρότητος θανασίμου.

— Θεέ μου!... ἐκραύγασεν ὁ Ὀλιβιέρος, Ζολάνδη, τί ἔχεις;... Δίκαιε Θεέ!... θ' ἀποθάνῃ!... Ζολάνδη, εἰπέ μοι τί ἔχεις;

Ἡ νέα ἔφερε μετ' ἀγωνίας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδιάς.

— ὦ!... ἐψιθύρισε... ὦ! πονῶ!... ἐδῶ... ἐδῶ!...

Ὁ Ὀλιβιέρος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ δωματίόν σου, φίλη μου, εἶπεν. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν Ζεβάν καὶ τὸν Μαλκράφτ... Δύνασαι νὰ περιπατήσῃς;

Ἡ Ζολάνδη ἡγήθη κλονουμένη.

— Δὲν δύναμαι... δὲν δύναμαι... νὰ περιπατήσω.

Καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

— ὦ Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς νέος... Ζολάνδη!... Ζολάνδη!...

Καί, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, μετέφερε τὸ προσφιλές του φορτίον μέχρι τῆς οἰκίας του· εἶτα δὲ ἐκάλεσε τὴν ὑπηρέτριαν.

— Μαριάννα, τῇ εἶπε, Μαριάννα, τρέξε γρήγορα! Εἰπέ τοῦ Ζεβάν καὶ τοῦ Μαλκράφτ νὰ ἔλθωσιν ἀμέσως ἐδῶ! Ἀ! ὅχι μείνε σὺ ἐδῶ, πλησίον τῆς Ζολάνδης... Πηγαίνω μόνος μου.

Καί, ἐναποθέσας τὴν νέαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, σχεδὸν ἀναίσθητον, ὤρμησε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν φίλων του.

— Ἀχ! Θεέ μου! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,

τὴν εὐρον λοιπὸν διὰ νὰ τὴν χάσω διὰ παντός!

Φεῦ! ὁ ἀτυχῆς νέος δὲν ἠπατάτο.

Ἡ Ζολάνδη εἶχεν ὑποφέρει τόσῳ ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅσῳ καὶ ἐκ τῆς λύπης· τὰ ἄλλεπάλληλα παθήματα αὐτῆς, ἡ νύξ, τὴν ὁποίαν διήλθεν ἐν τῷ δάσει Λινξ, ἡ ἐπαρξτο· ἐκείνη νύξ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς παραφροσύνης, ἡ παρὰ τῷ Νασίμ διαμονὴ τῆς, τὸ ποτόν τῆς Μίρσκας, ἡ παρὰ τῷ ἄρχοντι Δὲ Ζιὰχ αἰχμαλωσία τῆς, ἡ ἀπρὸς δότητος ἀπελευθέρωσις τῆς, πάντα ταῦτα εἶχον συντελέσει ὅπως ἐξασθενίσωσι τὸν ὁργανισμόν τοῦ φύσει ἀδυνάτου τούτου πλάσματος.

Ἡ ἀπαισία σκιά τοῦ θανάτου, ἀποκρυβεῖσα πρὸς στιγμήν εἰς τὰ ἐρέβη τοῦ ἄδου, ἐπανάγχετο ζητῶσα τὴν λείαν τῆς, βεβαία ἤδη οὕσα ὅτι τὸ ἄθωον πλάσμα δὲν θὰ διέφυγε πλέον τῶν χειρῶν τῆς.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἔδραμον πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς.

Ὁ Μαλκράφτ δι' ἐνὸς βλέμματος ἠνύνησε τὰ πάντα.

— Δὲν εἶνε τίποτε!... τί λέγεις καὶ σὺ, Μαλκράφτ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος τὸν μοναχόν... Ἀπλῇ λιποθυμία ἴσως;

— Θὰ ἴδωμεν, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Μαλκράφτ.

Ὁ Ζεβάν, ἀνήσυχος ὅσον καὶ ὁ Ὀλιβιέρος, ἔτρεξε πάραυτα εἰς Λανζαί καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτὸν τὸν ἱατρόν, ὅστις, μετ' αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας θὰ τὴν σώσετε, ἱατρέ μου, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μὴ ἐλπίζετε εἰς ἐμέ, κύριε, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ δυστυχῆς νέος ἐξεροράγη εἰς λυγμοὺς καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ζεβάν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχῆς νέα ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἀλλ' ἐφαίνετο ἀδύνατος καὶ καταπεπνημένη.

Τὸ βλέμμα τῆς κατέστη θολόν, καὶ μόνον ὅτε προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ Ὀλιβιέρου καθίστατο ζωηρόν καὶ ἐκφραστικώτατον.

Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν βραδεῖς, ἡ δὲ γλῶσσά τῆς περιπλεκόμενη, καθίστατο σχεδὸν ἀσαφής.

Καὶ ὅμως ἐφαίνετο ὅτι δὲν ὑπέφερεν· ἐμειδία, ὁσάκις τὸ βλέμμα τῆς συνήντα τὸ τοῦ ἔραστοῦ τῆς καὶ ἔθλιβε συμπαθῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅτε δὲ τὸν ἔβλεπε δακρύοντα, ἔνευεν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς του παραμυθητικούς τινας λόγους, οἵτινες διήγειρον ἐλαφρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαμα.

Παρήλθον οὕτω δύο ἡμέραι.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ κατάστασις τῆς νέας ἐφάνη κατὰ τι βελτιωθεῖσα.

Καὶ τότε ὁ Ὀλιβιέρος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης τῆς καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ὑψιστον μακρὰν καὶ ἐγκάρδιον προσευχὴν.

Ἀλλὰ μόλις ἐπέστη ἡ νύξ, ἡ κρίσις ἐπανήλθεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.